

لیبرالیسم، انسان‌گرایی و صلح‌جویی به‌اندازه ایتالیا شدید نبوده است. نتیجه این ناسیونالیسم ستیزه‌جو چیزی جز پذیرش رهبری مقتدر برگزیدگان و امپریالیسم نبود.

□

برجسته‌ترین سخنرانان این گرایش جدید رهبران پیشرو در فلورانس بودند، شامل جوانی پاپینی^۹ و جوزپه پرزولینی^{۱۰} همراه انریکو کورادینی^{۱۱} نویسنده تندروئی که تازه به ناسیونالیست‌ها پیوسته بود، و مردمی‌ترین شاعر ایتالیا گابریل دانونزیو^{۱۲} که شاعری نئورمانتیک^{۱۳} بود و گاهی گفته می‌شد که موفقیتش در توصیف خشونت در قالبی شهوانی است. پاپینی و پرزولینی مجله‌ای مدرنیستی به نام لئوناردو^{۱۴} در فلورانس تأسیس کردند که نبوغ و توسعه ملی را می‌ستود، اما مهم‌ترین رسانه این گروه مجله لا وس^{۱۵} بود که در ۱۹۰۸ چاپ شد. مدرنیسم فلورانس آنها که خواستار نوزائی فرهنگی و معنوی بود، نوعی مذهب دنیوی^{۱۶} را طلب می‌کرد. آنها در سخنرانی‌هایشان نسخه‌گرائی، جنگ، آرمان امپراتوری و اهمیت خشونت‌سازنده را تبلیغ می‌کردند. پرزولینی از نیاز «عشق به جنگ» دفاع می‌کرد زیرا «خشونت» را «درمانی اخلاقی» می‌دانست^۱. ناسیونالیست‌های ادبی انسان‌گرائی، ترس از خونریزی متأثر از لیبرالیسم قرن نوزدهم و اعتقاد به تقدس «زندگی فردی» را محکوم می‌کردند. آغاز جنگ روسیه و ژاپن در ۵ - ۱۹۰۴ سبب تحریک برخی از آنان شد. دانونزیو می‌گفت «دنیا هرگز چنین وحشی نبوده است.^۲» نیاز به یک اقدام ملی بزرگ احساس می‌شد؛ حتی پارتو میانه‌رو در ۱۹۰۴ از اینکه ایتالیا مانند آلمان یا فرانسه هیچ نظریه‌ای واقعی برای سلطه‌گری یا حکومت پلیسی ندارد، اظهار تأسف کرد. موسکا نیز از جنگ و امپریالیسم جانبداری می‌کرد و پاپینی مدعی بود این دو تنها راه تحقق اتحاد داخلی ایتالیا هستند. او در اکتبر ۱۹۱۳ در مجله فوتوریستی لاسیرا^{۱۷} چنین نوشت: «آینده به خون نیاز دارد، قربانی و قتل عام می‌خواهد. جنگ داخلی و جنگ خارجی، شورش و پیروزی؛ تاریخ چنین است... خون

● ما می‌خواهیم موزه‌ها و کتابخانه‌ها را ویران کنیم و با اخلاق، فمینیسم و هر ترس ناشی از فرصت‌طلبی و منفعت‌طلبی بستیزیم.

● ... ما تهاجم، بی‌خوابی تب‌آلود، پیشروی با زور، پرش مخاطره‌آمیز، سیلی زدن و با مشت کوبیدن را ارج می‌نهیم...

● ما می‌خواهیم از جنگ - به‌عنوان تنها راه درمان جهان - و نظامی‌گری، میهن‌پرستی، حرکات ویرانگر، آنارشویست‌ها و عقاید زیبایی که به‌مرگ و تحقیر زنان می‌انجامد تجلیل کنیم.

استانلی. جی. پاین^۱
ترجمه بهزاد نجفیان

ناسیونالیسم پیشرو:

فوتوریسم^۲

و نخبگان فرهنگی

از نوایدالیسم^۴ رقابت می‌کردند، در حالیکه دانشمندان و نظریه‌پردازان علوم اجتماعی در ایتالیا مانند موسکا^۵، پارتو^۶، اسکوییو سیگل^۷ رهبران دکترین‌های ضد پارلمانی^۸ نسخه‌گرائی نوین در سراسر جهان به‌شمار می‌رفتند. در هیچ کجای دنیا مخالفت با فرهنگ بورژوازی،

در ۱۹۰۰ بسیاری از نخبگان فرهنگی به‌سوی ناسیونالیسم متعصب و جنگ‌طلب کشیده شده بودند. بحران فرهنگی آخر قرن در ایتالیا تأثیری بسیار عمیق‌تر از سایر ممالک داشت. فیلسوفان ایتالیایی با همتایان آلمانی خود در رهبری جنبش آنتی پوزیتویست^۳ با جانبداری

شراب مردان قوی است و خون چرخهای این ماشین عظیم را که از گذشته به آینده می‌رود، روغن‌کاری خواهد کرد.»^۳

□

عقاید جنبش فوتوریستی که توسط فیلیپو ماریتی^{۱۸} پایه‌گذاری شده بود و حامی اصلی هنرپیشرو آغاز قرن بیستم در ایتالیا به‌شمار می‌رفت نیز به‌همین اندازه شدیدالحن بود. فوتوریسم مطلقاً نوگرا بود؛ بازتابی از ایتالیای صنعتی و ماشینی که در شمال کشور پدید آمده بود و تمامی اصول هنری گذشته را نفی می‌کرد و در مقابل، هرچیز نوظهور، سرعت، ماشین و کلیه تحولات دراماتیک قرن بیستم را می‌ستود.

فوتوریست‌ها محتوی و سبکی نوین را ارائه کردند. دست‌آورد‌های نمایشی آنان پدیده‌هایی تحریک‌آمیز بودند. نقاشی‌هایشان مملو از کارخانه‌ها، ماشین‌ها، اجزای متحرک دینامیک و نمادهای سرعت نوین زندگی بود. فوتوریست‌ها را می‌شد به‌موتورسوارانی ماوراءالطبیعی تشبیه کرد.

□

برخلاف آوانگارد هنری در برخی کشورها، فوتوریست‌های ایتالیایی صرفاً فردگرا نبودند بلکه ملی‌گرایانی پرشور نیز بودند. برای آنها ایتالیا از نظر تاریخی مهد نبوغ بود و «ایتالیای کبیر سوم» نوین (پس از روم و رنسانس) باید به‌وسیله «نخبگانی جوان» (مانند خودشان، چنان‌که می‌اندیشیدند) هدایت شود تا به‌سوی جنگ، امپراتوری و عظمت ملی نوین پیش برود.

□

فوتوریست‌ها بیش از هرگروه پیشرو دیگری بیانی‌های تندرو و تحریک‌آمیز صادر کردند. اکثر متخصصین تاریخ فوتوریسم ایتالیا معتقدند که آن پنجاه بیانیۀ عجیبی که بین سالهای ۱۹۰۹ و ورود ایتالیا به‌جنگ در ۱۹۱۵ منتشر شد به‌لحاظ ادبی بسیار عالی بودند.^۴ جریانی که آنها دامن می‌زدند بیش از سایر ناسیونالیست‌ها تشنه خون می‌نمود. در اولین بیانیۀ فوتوریست‌ها در ۱۹۰۹ چنین آمده است:

۱. ما می‌خواهیم سرود عشق به‌خطر، زندگی با قدرت و شتاب را سر دهیم.

● فوتوریسم مطلقاً نوگرا بود؛ بازتابی از ایتالیای صنعتی و ماشینی که در شمال کشور پدید آمده بود و تمامی اصول هنری گذشته را نفی می‌کرد و در مقابل، هرچیز نوظهور، سرعت، ماشین و کلیه تحولات دراماتیک قرن بیستم را می‌ستود.

● ما می‌خواهیم سرود عشق به‌خطر، زندگی با قدرت و شتاب را سر دهیم.

● عناصر اصلی شعر ما شهامت، جسارت و شورش خواهد بود.

۲. عناصر اصلی شعر ما شهامت، جسارت و شورش خواهد بود.

۳. ... ما تهاجم، بی‌خوابی تب‌آلود، پیشروی با زور، پرش مخاطره‌آمیز، سیلی زدن و با مشت کوبیدن را ارج می‌نهیم...

۹. ما می‌خواهیم از جنگ - به‌عنوان تنها راه درمان جهان - و نظامی‌گری، میهن‌پرستی، حرکات ویرانگر، آناشیسیت‌ها و عقاید زیبایی‌که به‌مرگ و تحقیر زنان می‌انجامد تجلیل کنیم.

۱۰. ما می‌خواهیم موزه‌ها و کتابخانه‌ها را ویران کنیم و با اخلاق، فمینیسم و هرترس ناشی از فرصت‌طلبی و منفعت‌طلبی بستی‌زیم.^۵

□

بدین ترتیب بخش عمده‌ای از آنچه در ۱۹۱۹ به‌فاشیسم ایتالیا مبدل شد را می‌توان ده سال قبل در بیانیۀ فوتوریست‌ها مشاهده کرد.

□

● STANLEY G. PAYNE

● A HISTORY OF FASCISM 1914 - 45

مأخذ:

3. ANTIPOSITIVIST
4. NEOIDEALISM
5. MOSCA
6. PARETO
7. SCIPIO SIGHELE

8. ANTIPARLIMENTARY
9. GIOVANNI PAPINI
10. GIUSEPPE PREZZOLINI
11. ENRICO CORRADINI
12. GABRIELE D'ANNUNZIO
13. NEOROMANTIC
14. LEONARDO
15. LA VOCE
16. SECULAR
17. LA CEBRA
18. FILIPPO MARINETTI

منابع

- ۱- نقل قول از W.L. ADAMSON در کتاب آوانگارد فلورانس: از مدرنیسم تا فاشیسم (Mass, Cambridge, 1993) ص. ۸۸
- ۲- نقل قول از تائر، ایتالیا و جنگ جهانی، ص. ۱۹۳
- ۳- همان، ۲۵۹. همچنین در منابع زیر، کتابنامۀ مفصلی درباره‌ی ناسیونالیسم نوین نخبگان فرهنگی یافتنی است.
- * E. Gentile, "La voce" e. l'età giolittiana (Milan, 1972)
- * F. Cereja, Intellectuale Politica dall eppca giolittiana all' affermazione del fascismo (turin, 1973)
- ۴- م. پروف، جنبش فوتوریست (شیکاگو، ۱۹۸۶) ص. ۹۰
- ۵- در این باره می‌توانید به‌منابع زیر رجوع کنید:
- * A. Ly Helton, ed., Italian Fascism from pareto to Gentile (London, 1973), 211 - 12.
- * G. L. Mosse. "The Political Culture of Italian Futurism: A General Perspective," JCH 25: 2 - 3 (May - June 1990): 229 - 52
- همچنین برای مطالعه فراز و فرودهای جنبش فوتوریسم منابع زیر توصیه می‌شوند:
- * R. T. Clough. Futurism (New york, 1961).
- * Andrew Hewitt, in Fascist Modernism (stanford 1993).
- در کتاب اخیر تحلیل‌تئوریک جالبی از زیبایی‌شناسی آوانگاردیستی ماریتی آمده است.